

I tromesečje

6. januar 2018.

BOŽJI POSAO JE HITAN

Kada apostol Pavle piše pismo mladom Timotiju, svom drugu i saradniku u propovedanju evanđelja, on želi da mu napiše nešto što nikada ne bi trebalo da zaboravi. »Propovedaj reč, nastoj u dobro vreme i u nevreme, pokaraj, zapreti, umoli sa svakim snošenjem.« (2. Timotiju 4,2)

U prevodu dr Filipisa ovaj stih glasi: »Propovedaj reč i nikada ne gubi osećanje hitnosti...« Postoji opasnost da kao narod izgubimo osećanje za misiju koju imamo u ovom svetu. Mi vrlo lako možemo da postanemo kao i druge crkve bez ijedne naročite vesti za naše vreme.

Mi kao Crkva rastemo i naš uticaj u svetu sve više raste, a u nekim delovima sveta naša Crkva postaje čak i omiljena. To može da utiče na nas da postanemo samozadovoljni. Duhovno zadovoljstvo donosi duhovnu nezainteresovanost. Zadovoljstvo i nezainteresovanost slabe osećanje hitnosti.

Božji posao iziskuje hitnost

Kada je opasnost pretila Davidu, on je u žurbi na sve zaboravio – mislio je samo na jedno, na svoj život. (1. Samuilova 21,8)

Hitan posao zahteva trenutnu pažnju. On zahteva prioritet. Nama je poverena vest od Cara nad carevima, koja je hitna, jer od nje zavisi život ili smrt ljudi.

Vreme za propovedanje brzo prolazi. Mi nismo proroci da kažemo koliko još imamo vremena za propovedanje, ali jedno ne smemo da zaboravimo – vreme prolazi. Ne bi trebalo da mislimo i govorimo kao onaj neverni sluga: »Neće moj gospodar još zadugo doći.« (Matej 24,48) Vreme je tako kratko, a život večni tako dragocen. Mi ne smemo biti spokojni kao da imamo pred sobom vekove za ovaj tako hitan posao.

Načiniti veće planove.

Vaš plan mora da obuhvati svaki neosvojeni grad i selo. Sva ta mesta zahtevaju naše molitve i našu pažnju. Mi ne smemo da se hvalimo onim što smo već učinili, nego treba da smo zabrinuti za ono što još nismo postigli. O tome treba da mislimo. Zato treba da se molimo sve dotle dok Bog ne ukloni smetnje koje nam stoje na putu. Dolazi vreme kada će se čuti reči, »posao je završen«.

Apostol Pavle je mogao to da kaže na kraju svog života. Isus je takođe mogao da kaže: »Posao svrših koji si mi dao da radim«. Kako je s tobom?

Ne smemo dozvoliti da nas teškoće zadržavaju

Istina je da se naša borba vodi sa »silama tame i sa duhovima pakosti ipod neba«. Iako je to tako »ne smemo dozvoliti da nas obeshrabre problemi koje ćemo imati u budućnosti. Mi imamo savetnika za sve naše probleme. Imamo Vodiča koji će nam pokazati put, a u našoj usamljenosti imamo Prijatelja koji saoseća s nama.« (EGV)

Problemi, teškoće i žalosti mogu da budu na našem putu, ali to nikada ne sme da nas zaustavi ili zbuni. »Nikada ne gubi osećanje hitnosti – žurbe« – to je Božja poruka svakom

adventisti. Nemija je imao mnogo teškoća u vreme zidanja zida oko Jerusalima. On se u tom poslu susretao sa mnogo problema i teškoća, ali nije dozvolio da se obeshrabri i zbuni. Na sve pretnje i smetnje s kojima se susretao njegov je odgovor bio: »U poslu sam velikom, zato ne mogu doći. Jer bi stao posao kad bih ga ostavio da dođem k vama.« (Nemija 6,3)

»Nikada ne gubi osećanje hitnosti« ovo treba da se oseća i u našem propovedanju. Mi stojimo između živih i mrtvih i naše propovedanje uvek mora da podseća naše slušaoce da će uskoro doći vreme »kada vremena neće biti više«. (Otkrivenje 10,6) »Oni koji bi trebalo da budu najaktivniji u ovom času opasnosti zanemarili su svoju dužnost i na sebe navlače krv duša.« (EGV)

Bog nas je pozvao da budemo stražari na zidovima Siona o čemu piše prorok Jezekilj u 33. glavi. O Martinu Luteru Elen Vajt kaže sledeće: »Sila njegove vere izlivala se kao vatrena oluja na njihova smrknuta srca.« (EGV) Hitnost se osećala u Luterovom propovedanju. Uzdrman je celi religiozni svet. Vest koju je Luter propovedao bila je Božja vest za to vreme. On je to shvatio i propovedao je s hitnošću. Veliki blagoslovi pratili su takav rad.

Isus je radio svoj posao brzo i bez oklevanja

Oni koji su slušali Isusa osećali su nešto naročito u Njegovom načinu iznošenja. Evanđelista Marko piše o tome: »I divljahu se nauci njegovoj; jer ih učeše kao onaj koji vlast ima.« (Marko 1,22) Misao koja je Isusa vodila u Njegovom svakodnevnom radu bila je da završi posao koji je došao da uradi. »Jelo je moje da izvršim volju onoga koji me je poslao, i da svršim njegov posao.« (Jovan 4,34) Isus je mogao da na kraju svog rada kaže da je završio posao radi kojeg Ga je Otac poslao. Neka bi Bog pomogao svima nama da bi naše iskustvo bilo kao i Hristovo.

Stevan Markov

3. februar 2018.

TRI KORAKA – TRAGOM APOSTOLSKE CRKVE

Kaže se da je svaki početak težak, a to znači i nesavršen. To je zato što se sve uči putem iskustva. A pošto u početku nema iskustva nije ni čudo što se tada pokazuju slabosti i greške, kojih je kasnije sve manje i manje. Tako je to u svakom ljudskom poduhvatu. Međutim, sa hrišćanstvom nije tako. Ono je u početku bilo najbolje, najčistije i najsavršenije. Isus na čelu svoga dela stoji i vodi ga rečju i primerom. Njegova svetlost obasjavala je ljudske, tamom pokrivene, staze; Njegova snaga je išla ispred slabosti učenika a Njegova mudrost bila je siguran oslonac i garancija uspeha. Zato i mi danas najbolje činimo kada se učimo od Njega i sprovodimo metode i upustva koja je On dao, a prava Crkva ih je prihvatila i sprovela u delo.

Neka misioni rad apstola Crkve i nama služi za primer. Ta prva hrišćanska zajednica, radeći po Hristovim metodama i upustvima doživela je uspeh koji se do sada još nikada nije ponovio. Hiljade su u jednom danu prihvatile vest evanđelja i krštavale se. To se moglo postići samo zahvaljujući njihovoj doslednosti Isusovim uputstvima. Apostoli i ostale vođe nisu imali obrazovanje koje mi imamo, nisu imali materijalna sredstva koja mi imamo, niti su se mogli koristiti dostignućima tehnike koja stoje nama na raspolaganju. Pa ipak, još smo daleko od uspeha u zadobijanju duša, kojeg su oni postizali. Zašto? Nije prepreka našem uspehu ono što mi imamo, materijalna i tehnička sredstva i obrazovanje, već ono što nam nedostaje, a to su – Hristove metode.

»Idite... i propovedajte.« (Marko 16,15)

Nalog je jasan. Oni su ga razumeli i shvili šta znači »evanđelje«. Nikada do tada svet nije slušao vest o Mesiji koji je

živeo, umro i vaskrsao pobedivši smrt, ne zbog sebe nego zbog svih koji umiru. (1. Korinćanima 15,20) Oni su propovedali Hrista, pokajanje i oprostjenje greha, i život večni u Njemu, a hiljade su se obraćale. Ako mi danas prihvatimo poziv i ovo isto propovedamo, rezultat će biti isti. Svet danas ima sve osim Hrista i evanđelja, i nije srećan. Oni koji prime Hrista i evanđelje, ako i nemaju sve u ovom životu, srećni su. Mi koji ovde sedimo možda smo srećni u Hristu i Njegovom evanđelju i zahvalni Bogu što nas je pomilovao. Nalog o propovedanju evanđelja odnosi se na nas u ovo vreme, isto kao i u doba prvih hrišćana.

Isus je rekao »idite«! Na koga se odnosi ovaj nalog? Idući tragom prvih hrišćana, ustanovićemo da ovaj poziv nije upućen samo nekolicini, već svakom pojedincu koji je prihvatio vest. Može li se neko od nas osloboditi odgovornosti pred Bogom? Kao što će propovednici i vođe u Crkvi dati odgovor Bogu, tako će i svaki vernik morati dati pred Njim odgovor za svoj lični udeo u propovedanju evanđelja. Mi možemo da nađemo u svetu hiljade duša koje traže spase-nje, ali isto tako možemo da nađemo umesto duša hiljade razloga da ne radimo. Razmislimo šta ćemo od ovo dvoje tražiti. Pitajmo šta je bolje i vrednije a ne šta je jednostavnije i trenutno lakše. Neka naša srca prihvate ovaj poziv kao što ga je prihvatila cela apostolska Crkva.

»A oni iziđoše i propovediše svuda...« (Marko 16,20)

Oni koji su se obratili Hristu, uvek su znali da je poslušnost bolja od žrtve. (1. Samuilova 15,22) Kako je ovo divan odgovor na Isusov nalog: »Idite i propovedajte!« Kakav je tvoj odgovor? Ko traži razlog da ne ide na rad u Gospodnji vinograd, neće osetiti blagoslov i radost koju su osećali prvi hrišćani. Ima među nama onih koji osećaju silan podsticaj da idu ponovo jer su se već ranije odazvali pozivu Gospoda Isusa. Nije dovoljno što u Crkvi ima takvih radnika, nego

treba da se u posao završavanja dela spasenja uključiš i ti, koji još nisi »izašao da propovedaš«. Velika je pogreška ako čekamo bolje prilike. U Isusovoj priči nema ni pohvale ni nagrade za sina koji je rekao: »hoću oče«, a nije otišao, zato što je bio sprečen ili je čekao drugu priliku.

Isus se nije prilagođavao prilikama, niti ih je čekao. On je menjao prilike svojim prisustvom. Plakao je s plačnima, ali ubrzo plačni su počeli da se raduju. Tako čine i Njegovi vesnici. (Rimljanima 12,15) Vedrina na licu je obeležje hrišćana koji nose radosnu vest. Ako su žalost i tuga u srcu i na licu onih s kojima dolazimo u dodir, mi se svakako nećemo smejeti, nego ćemo saosećati s njima. Ali to saosećanje i vest nade i evanđelja koje donosimo promeniće žalost u radost. S druge strane, raskalašna i razuzdana radost, pod uticajem vesti evanđelja i našeg Hristu sličnog stava, pretvoriće se u ozbiljnost i pokajanje. Evanđelje je Božja sila koja menja prilike na dobro. (Rimljanima 1,16) Potrebni su vesnici koji su ispunjeni njime i tada uspeh i radost neće izostati.

»I Gospod ih pomaga...« (Marko 16,20)

Ovo je treći i poslednji korak koji vodi uspehu. Bez ovoga ne bi bilo uspeha. Prvi korak čini Gospod, drugi činimo mi uz Njegovu pomoć, a treći opet On. Ako ponizno i verom saslušamo Njegov poziv i predamo mu se u službi tako da pođemo kad i kuda nas On šalje, iskusićemo Njegovu pomoć u radu, i uspeh. Hristos je umro za grešnike i ljudi su Njegova svojina, a Njegovo je i evanđelje. Mi smo pozvani da ga samo nosimo. Ne možemo mi dovesti ni jednu dušu do obraćenja, jer je to posao Svetog Duha, koji se od početka do kraja bori da obrati i preporodi.

Da Gospod nije potpomogao prve hrišćane, oni ne bi mogli ništa da učine. Bili su svakako svesni toga i zato su se oslanjali na obećanje koje je dao njihov Spasitelj: »Ja sam s vama u sve dane do svršetka veka.« U životu prvih hrišćana ispunjenje toga obećanja videlo se na svakom koraku. Božja

pomoć i čuda pratili su njihov rad. A zar to ne može da se dogodi i sada? Šta znači izraz »do svršetka veka«? To svakako ne znači samo u životu apostola nego isto tako i kod onih koji će raditi taj posao u vreme kada je svršetak veka blizu, a to je naše vreme. Pomoć i Isusovo prisustvo osigurano je svakome ko pođe da propoveda evanđelje danas, kao što je bio slučaj i u vreme prvih hrišćana.

Vojislav Petrović

3 mart 2018.

LJUBAV NAS ŠALJE

»Bog je ljubav«. To je najveća sila na svetu. Ona nije nepokretna, već dinamična. Ljubav stvara, ona je aktivna i ne zna za odmaranje, lenost ili ravnodušnost. Ljubav je najjača sila koja deluje na Zemlji i Nebu. Ona je poslala Hrista na Zemlju da »traži i spase« sve koji su izgubljeni. I zato što je »Bogu tako omileo svet«, taj uzvišeni čin ljubavi i samoodricanja, postao je stvarnost. I danas, ljubav nas šalje da nađemo izgubljene i da im nosimo spasenje.

Svakome ko bi pitao kako se može tumačiti postojanje carstva dobra i savršenstva, kada su srca ljudi i žena koji bi trebalo tome carstvu da pripadaju ogorčena mržnjom, sestra Vajt odgovara:

»Greh je ugušio ljubav koju je Bog usadio u čoveče srce. Zadatak Crkve je da oživi tu ljubav. Crkva treba da se sjedini s Bogom da bi iskorenila sebičnost koja je obuzela ljudsko biće i da je zameni dobrotom, kojom je srce bilo ispunjeno u svom prvobitnom stanju savršenstva u početku.«

Ova izjava očigledno pokazuje najveću potrebu sadašnjeg sveta – posedovati opet unutrašnji život osnovan na ljubavi, da bi se nadvladala mržnja i težnja za materijalizmom i sebičnošću poslednjih dana. Gledajući iza opipljivog sjaja našeg veka i lažnog prikazivanja savremenog života, jedan

pisac našeg vremena otkrio je veliku prazninu u duhovnom životu čoveka. Jasno je uočio strah i zablude koji su obuzeli današnje ljude. Evo šta on kaže: »Ako naše čudno i moćno doba ne zna za obnovu duhovnog, stvaralačkog života i ne postigne donekle viši stepen opažanja, i novi pojam bratstva; i ako ne pronade novo tlo sporazumevnja i ne stvara nove odluke, i ako ne da životu nove poduhvate, u čemu se onda sastoji nada u budućnost naše religije i naše rase?«

Evo zašto kao hrišćani ne smemo nikada prestati da budemo dobri, da činimo dobro i da objavljujemo Božju neizmernu ljubav:

Ljubav i uticaj

U svakodnevnom zajedničkom životu potrebna je vežba ljubavi, blagosti i lično obuzdavanje. Shvatanje jedne osobe razlikuje se od shvatanja nekih drugih ljudi. Svi mi imamo svoje sklonosti, svoje običaje i vaspitanje – osobine svojstvene samo nama, koje se razlikuju od osobina drugih ljudi. I naša rasuđivanja su međusobno različita. Razumevanje istine, mišljenja o praktičnim problemima života, različiti su kod različitih osoba. Nevolje jednoga nisu istovetne sa nevoljama drugoga. Zadatak koji jednome izgleda lak drugome se čini težak.

»Ljudska priroda je toliko slaba, neuka, podložna prevarama da bi svaki pojedinac trebalo da bude veoma pažljiv u ophođenju s drugima. Mi nismo uvek dovoljno svesni kako našim delima utičemo na iskustvo drugih. Kad bi nam se otvorile oči, videli bismo kakav uticaj na dobro ili zlo ima sve što činimo i što govorimo, ma koliko nam se to u tom trenutku činilo sitno i beznačajno.

Radimo sa sve većim zalaganjem

Ko se potpuno preda u Božju službu, osposobiće se da sve uspešnije radi za svoga Spasitelja. Hristos će preko njega uticati na druge, kao što je prethodno uticao na njega.

Božja volja nije da samo propovednici rade u Njegovom delu. Svi treba da rade za Gospoda prema svojim sposobnostima. Ima na stotine ljudi i žena koji sada ne rade, a mogli bi mnogo da učine upoznavajući svoje prijatelje i susede sa istinom. Bog ne gleda ko je ko. On će se poslužiti poniznim i posvećenim hrišćaninom, čak ako i nije za to naročito obdaren.

Prionimo zato svi na rad i pođimo od kuće do kuće da objavimo istinu za ovo vreme. Posetimo svoje pobožne prijatelje i iznesimo im istinu evanđelja.

Pomoć dolazi odozgo, s Neba

Sprijeteljite se s ljudima iz svoje okoline. Iznesite im istinu evanđelja, s hrišćanskom ljubavlju. Dok radimo imajmo na umu da Gospod Isus upravlja svojim delom. On zaliva seme koje vi sejete. On će vam dati reči kojima ćete dodirnuti srca ljudi.

»Poslušnost, detinja vera i poverenje u Boga, daće vam mir i radost. Radite nesebično, i pokažite ljubav i strpljenje prema svima s kojima stupite u vezu. Nemojte ispoljavati razdraženost! Nemojte izustiti nijednu reč nestrpljenja. Neka Hristova ljubav ispuni vaše srce i zakon ljubavi neka pokreće vaše usne.

Neshvatljivo je zašto nisu stotine na delu, tamo gde radi samo jedan. Ravnodušnost, hladnoća i nezainteresovanost onih koji se nazivaju Božjim sinovima i kćerima zaprepašću celu nebesku vasionu. Istina je životna moć. Idite objavite je verom i ubedenjem. Neka se osvedoče oni u čiju korist radite, da je istina za vas živa stvarnost.« (EGV)

Radimo složno

»Zašto vernici ne ispoljavaju veće i dublje interesovanje za one koji žive udaljeni od Hrista? Zašto se dvoje ili troje ne slože da se mole Gospodu za spasenje jedne duše, a zatim za drugu dušu?

Ovo pitanje mi je postavio Onaj koji ne može da pogreši. Po velikim crkvama osnivajte male grupe za evanđeoski rad... Oni će se dobro sjedinjeni, obdareni nebeskom ljubavlju, uzajamno ohrabriti i napredovati. Neka pokažu strpljenje i mirno podnošenje koje je Hristos pokazao i neka se služe darom Božje reči da bi zidali u svetosti vere. Njihov rad biće prožet Hristovom ljubavlju prema onima koji još nisu vernici naše Crkve. Oni će zaboraviti na sebe i trudiće se da priteknu u pomoć svojim bližnjima.

Ako se smi žrtvujemo i molimo u ime Isusa Hrista, njihov broj će se povećati, jer je Isus rekao: 'Ako se dva od vas slože na zemlji u čemu mu drago, za šta se uzmole daće im Otac moj koji je na nebesima.' (Matej 18,19)« (EGV)

II tromesečje

7. april 2018.

»OKO BIJAH SLEPCU I NOGA HROMU«

Ove reči izgovorio je sudija i patrijarh Jov, a zapisane su u Knjizi o Jovu 29,15. Jov je poštovao Boga i voleo ljude. Božja Reč često spominje ime pravednog Jova, ukazujući na njega kao na pravednika i vođu ljudima koji nisu poznavali Boga. Njegov primer je naše nadahnuće da i mi budemo oči slepima i noga hromima.

Greh je oslepeo grešnika da ne vidi Boga

Čovek vidi telesnim očima samo ono što je telesno. Međutim, čovek može da vidi ono što je duhovno samo duhovnim očima, koje jedino Bog može da otvori. Prorok Solomun je rekao: »Mudri ima oči u glavi, a bezumnik ide po mraku.« (Propovednik 2,14)

Kakve su to oči u glavi? Prema objašnjenju Biblije, to je razum ili srce. Apostol Pavle je pisao vernima: »Da vam da Bog bistre oči srca vašega da biste mogli videti koji je nad Božjega zvanja i koje je bogatstvo slave njegovog nasledstva u svetima.« (Efescima 1,17.18)

Greh je potamneo duhovne oči grešnika, te ne vide Boga i delo koje On čini za njih. Potamnevši njihov um ili srce,

grešnici idu po mraku. Ali ljudi, čije oči je otvorio Gospod Svetim Duhom, moraju biti oči slepcima. Isus je rekao o cilju svoga dolaska na Zemlju: »Ja dođoh na sud na ovaj svet: da vide koji ne vide.« (Jovan 9,39)

Šta je Bog odredio da Njegova deca budu ovom svetu? Isus je rekao: »Vi ste videlo svetu.« (Matej 5,14) Govoriti grešniku o Bogu i Njegovoj ljubavi; pokazati mu uzrok stradanja i smrti i ono što je Bog učinio za njega, to je otvaranje grešnikovih očiju, očiju razuma ili srca, da bi video što telesno oko ne vidi i razumeo što razum nije razumevao.

Kako ćemo biti oči slepcu i noge hromu?

Kad je Isus pozvao gonitelja Savla da bude Njegov svedok ljudima, rekao je o njegovoj misiji: »Zato ti se javih da te učinim slugom i svedokom ovome što si video i što ću ti pokazati. Izbavljajući te od ... neznabožaca, kojima ću te poslati, da im otvoriš oči da se obrate od tame k videlu i od oblasti sotonine k Bogu.« (Dela 26,16-18)

Naše iskustvo je u najvećoj meri slično iskustvu apostola. Naša je sveta obaveza da »otvorimo oči ljudima da se obrate od tame ka videlu, od sotonine vlasti Bogu«.

U Duhu proroštva čitamo: »Bog je mogao vest o spasenju, delo svoje ljubavi, da poveri nebeskim anđelima da ga oni obavljaju. On je mogao da upotrebi i druga sredstva da bi ostvario svoj spasonosni plan. Ali, u svojoj beskrajnoj ljubavi, On je hteo da i mi saradujemo sa Hristom i anđelima, da bismo i mi imali udela u blagoslovu, radosti i duhovnom napretku, koji proizlaze iz ove nesebične službe.« (EGV)

Čujmo iskustvo jedne vernice koja je pomogla izvesnoj gospođi da otvori oči i vidi istinu i Hrista u Božjoj Reči, Bibliji. Jedna naša sestra, koja je volela da ljudima otvara oči na poznanje Boga, zakucala je na vrata jedne kuće s namerom da u tu kuću donese istinu o Bogu i Njegovom spasenju. Na njeno kucanje, pojavila se na vratima starija gospođa i upi-

tala sestru šta želi. Sestra joj je odgovorila: »Ja sam želela da vas pitam, gospođo, da li vi poznajete svoga Stvoritelja i da li Ga volite?« »Ja volim Boga«, odgovorila je žena, »ali ja Ga na poznajem, jer o tome mi nije govorio ni sveštenik, ni bilo ko drugi, a na moja vrata su do danas mnogi došli i svako mi je rekao o Bogu nešto drugo. Ja sam u stvari zbunjena i ne znam da li ima čoveka koji stvarno poznaje Boga kako treba. A. eto, i vi hoćete da mi govorite o Njemu. Kako onda da verujem i kako ću ga poznavati?«

Naša sestra je uručila gospođi listu sa pitanjima i stihovima iz Biblije koji su odgovarali na ta pitanja. »Odgovore ćete naći u samoj Bibliji. A da li imate Bibliju?« Gospođa je odgovorila da ima Bibliju, ali da je ne čita baš zbog tih mnogih tumačenja o Bogu.

Zatim je sestra pokazala toj ženi kako da sama pronade odgovore u Bibliji, kakao bi mogla pravilno i dobro da razume Božju volju zapisanu u toj svetoj Knjizi. Sestra je obećala ovoj gospođi da će je uskoro ponovo posetiti, i videti kako je odgovorila na pitanja. Gospođa joj je zahvalila i rekla da se unapred raduje ponovnom susretu.

Posle mesec dana ova vernica je ponovo posetila dotičnu gospođu, koja ju je primila veoma srdačno. Celi sat su ponovo zajedno pregledale pitanja i odgovore iz Biblije. Gospođa je shvatila da nije teško razumeti Bibliju i da je to najbolji vodič koji je Gospod dao čoveku.

Nije prošlo ni pet meseci, a ta gospođa dobro je upoznala istinu o Bogu, o Njegovoj ljubavi prema ljudima i Njegovom spasenju. Posle pet meseci učinila je zavet s Bogom. Bila je radosna, i zahvalna sestri koja joj je pomogla da joj se otvore oči da vidi Boga i spasenje koje joj je ponudio.

Bog je celu Crkvu zadužio da spasava grešnike. U knjizi *Put Hristu* čitamo na 57. strani: »Hristos je svoju Crkvu odredio da spasava izgubljeno čovečanstvo. Njen zadatak je

da svetu objavi radosnu vest. Hrišćanin je dužan da to čini. Svako treba da ispuni Spasiteljev nalog prema svojim sposobnostima i prilikama koje mu se pružaju. Hristova ljubav koja nam je objavljena čini nas dužnicima prema svima koji je još ne poznaju.«

Spasene duše biće u Božjem carstvu slavni venci onima koji su im na Zemlji pomogli da se upoznaju sa Bogom i Spasiteljem Isusom Hristom. Apostol Pavle piše o tome: »Jer ko je naš nad ili radost, ili venac slave? Niste li i vi pred Gospodom našim Isusom Hristom o njegovom dolasku?« (1. Solunjanima 2,19)

Duh proroštva kaže: »Uskoro će se nebeska vrata širom otvoriti Božjoj deci, i do njihovih ušiju dopreće kao najlepša muzika reči koje će izgovoriti njihov Car slave: 'Hodite blagosloveni Oca mojega; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta.' /Matej 25,34/« (*Put Hristu*, str. 86)

5. maj 2018.

»UČINIĆU ŠTO JE MENI VOLJA«

Isaija 46,10.

Kakva je Božja volja za nas? Kakav je Božji stav prema grešniku na Zemlji? »Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost.« (Jeremija 31,3) Na ove reči Isus je dodao i sledeće: »Jer siđoh s neba ne da činim svoju volju, nego volju Oca koji me posla. A ovo je volja Oca koji me posla da od onoga što mi dade ništa ne izgubim, nego da ga vaskrsnem u poslednji dan.« (Jovan 6,38.39)

I. Kako naš nebeski Otac ostvaruje svoju volju u odnosu na grešnike koje voli:

»On poznaje one koji se uzdaju u njega.« (Naum 1,7)

»Učiniću što ti srce želi.« (Psalam 37,4)

»Upoznaćete istinu, i istina će vas izbaviti. (Jovan 8,32)

»A koji čekaju Gospoda, naslediće zemlju.« (Psalam 37,9)

II. Kako Bog objavljuje grešnicima svoju spasonosnu istinu:

»Gospod, Gospod, otvori mi uši, i ja se ne protivih.« (Isa-ija 50,5)

»Gospod otvara oči slepcima.« (Psalam 146,8)

»Gospod ljubi pravednike.« (Psalam 146,8)

Iskustvo sa Dojranskog jezera

Dogodilo se to pre nekoliko decenija. Strašna provala oblaka koja se sručila na stari Dojran odnela je ljudima stvari i hranu u jezero ili zatrpala u mulj. Dva dana posle ove nepogode, jedan stari pastir je isterao svoje ovce na pašu, nedaleko od jezera. Pred stadom je polako išao njegov veliki pas – šarplaninac. Odjednom, pas se odvojio od stada i hitro sišao u jednu uvalu, u kojoj je počeo da kopa po mulju. Pastir je to primetio i pomislio da je pas nanjušio kakvu hranu. I zaista, pas je izvukao nešto iz mulja! Brzo se vratio svom gospodaru, noseći u zubima neki predmet. Došavši pred pastira, ispustio je iz usta jednu veliku knjigu, koja je bila sva blatnjava i mokra. Pastir je uzeo knjigu, oprao je na jezeru i počeo da čita. Ustanovio je da je knjiga verskog karaktera, jer je mnogo govorila o blagoslovima. Tada se setio nekih pobožnih ljudi u Dojranu. To su bila tri brata i njihova sestra. Jedan od njih bio je pekar, drugi obućar, treći drvodelja, a sestra je bila portirka u novosagrađenom hotelu. Pastir je znao da će se oni neizmerno radovati ovom poklonu, pa im je odneo Knjigu iste večeri dok se vraćao sa svojim stadom.

I zaista, neizmerna radost ušla je u porodicu koja je dobila ovu Knjigu. Čitali su je sa žarom, iako je bila prljava, zgužvana i nedostajalo joj je po nekoliko stranica sa oba kraja. Jednoga dana, u obućarsku radnju ušao je stariji čovek, koji

je kao hadžija (hodočasnik) bio poznat po svojoj pobožnosti i koji je posećivao poznate manastire na Balkanu.

Obučar se pohvalio kako njegova porodica čita jednu debelu Knjigu, ali ne znaju kakva je to knjiga, niti kako treba da razumeju ono što su u njoj čitali. Kad je stari hadžija video Knjigu, rekao im je da je to Biblija ili Sveto pisamo, koje je Bog dao ljudima da bi znali kako da žive i pripreme se za Božje carstvo. Zatim je stari hadžija rekao da će im doneti novu Bibliju, koja ima sve listove, te će tako moći da saznaju više o Bogu i Božjem Sinu, Isusu Hristu. Pošto je ispunio obećanje ova porodica je radosno čitala Bibliju pune dve godine. Za to vreme oni su upoznali istinu o suboti, o pravilnoj ishrani, o Hristovom prvom i drugom dolasku i o mnogim drugim tačkama biblijske nauke.

Posle dve godine, jedna adventistkinja iz Skoplja došla je u Dojran, u posetu svojoj kćerki. Svedočeći ljudima za Hrista, doznala je da u Dojranu živi jedna porodica koja svetkuje subotu i drži skoro sve tačke biblijske istine. Brzo ih je pronašla. Kad je počela da im govori o Bogu, videla je da oni žive u potpunosti po principima Biblije, koje poštuju vernici Adventističke crkve. Ova porodica je bila veoma srećna kada je čula da u Skoplju ima ljudi koji žive u skladu s Biblijskom naukom. Ova adventistkinja obećala je da će o njima obavestiti pastora u Skoplju, i pastor ih je stvarno uskoro posetio. Prilikom svoje posete, pastor je video da oni žive potpuno u skladu s Biblijskom naukom, i da im jedino nedostaje još krštenje. Dva dana je proveo s njima, utvrdio da im je poznata svaka biblijska istina, i na kraju drugog dana ih je krstio.

Čudni su Božji putevi i sredstva kojima se služi da otkrije ljudima svoju spasonosnu istinu. On se u ovom slučaju poslužio jednom životinjom – psom, da bi otkrio spasonosne istine koje je stavio u svoju Knjigu – Bibliju.

Rad Svetog Duha u ljudskim srcima

Izveštaj o Filipovom radu sa službenikom arapske carice na putu iz Jerusalima ka Gazi, otkriva nam način delovanja Svetog Duha u srcima iskrenih ljudi. (Dela 8,26-40)

O nevidljivom radu Svetog Duha u srcima iskernih ljudi, govori nam i sam Spasitelj. (Jovan 16,7-14)

Simbolom anđela koji obasjava celu Zemlju, Bog obeležava rad svog naroda koji objavljuje vest triju anđela, naglašavajući naročito vesti dva poslednja anđela. (Čitaj Otkrivenje 18,1-5)

Duh proroštva dopunjuje sliku rada anđela ovim rečima: »Treći anđeo koji leti posred neba i objavljuje Božje zapovesti i svedočanstvo Isusovo predstavlja naše delo na Zemlji... Jovan je video kako se delokrug rada ovog anđela neprestano širi, tako da je cela Zemlja bila obasjana Božjom slavom... Videla sam da će ova vest napredovati silom odozgo, obaviti svoju misiju i u pravdi se završiti.« (EGV)

Dalje čitamo u Duhu proroštva: »Pokazano mi je da treći anđeo koji objavljuje Božje zapovesti i veru Isusovu predstavlja adventni narod koji prima ovu vest i nosi je ovom svetu, pozivajući ga da drži Božje zapovesti. Rečeno mi je da će mnogi prihvatiti ovaj poziv i otpočeti da svetkuju subotu.« (EGV)

Tako će Bog završiti svoje delo u pravdi i Hristos će uskoro doći po svoj narod. (Rimljanima 9,28)

2. jun 2018.

»GOSPOD OTVARA OČI SLEPCIMA«

Psalam 146,8.

Uvod: Sotoni je pošlo za rukom da pomoću greha odvoji čoveka od Boga, da »potamni razum nevernika« i »pomisli njihovog srca«. (2. Korinćanima 4,4; 3,14) Greh je sotonska koprena kojom on pomračuje razum nevernima da ne vide svoje stanje otpada i prokletstva. Greh donosi smrt i onesposobljava grešnika za večni život.

Ali Bog voli čoveka. Svojom milošću ili radom Svetog Duha nastoji Bog da otvori oči grešnicima da bi videli svoje stanje i zatražili spasenje od Boga.

Rad Božje milosti u ljudskom srcu

Gospod je milostiv prema čoveku, svom stvorenju. On želi da pomiluje čoveka, da mu oprost i da ga spase. Govoreći preko proroka Jeremije, Gospod kaže: »Ko se hvali, neka se time hvali što razume i poznaje mene da sam ja Gospod koji čini milost na Zemlji, jer mi je to milo, govori Gospod.« (Jeremija 9,24)

Milost je divna Božja osobina, kao i Njegova ljubav, jer nagoni Boga da nam prašta grehe. Gospod kaže preko Mojsija: »Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom.« (2. Mojsijeva 34,6)

Bog nam je otkrio svoju milost u daru svoga Sina, Isusa Hrista, kroz kojega nam je omogućio spasenje od greha i smrti. Isus je rekao o tome: »Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.« (Jovan 3,16)

Duh proroštva kaže u knjizi *Put Hristu*, na 9. strani: »Iz Očevog srca potekle su reke božanskog milosrđa, pokaza-

le se kroz Hrista i izlile na ljude. Isus, premilostivi Spasitelj, pun ljubavi, bio je Bog koji se javio u telu.«

Bog ovom milošću spasava sve grešnike koji žude za spasenjem. Apostol Pavle kaže: »Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; a to nije od vas, dar je Božji.« (Efescima 2,8)

Kako Bog svojom milošću deluje u ljudskom srcu

Bog najbolje poznaje težnje ljudskog srca. Isus je rekao: »Blago gladnima i žednima pravde, jer će se nasititi.« (Matej 5,6) Bog nam poručuje preko Isaije: »Jer ću izliti vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju, izliću Duh svoj na seme tvoje i blagoslov svoj na tvoje natražje.« (Isaija 44,3)

Kao što je sasušenom bilju potrebna voda da se osveži i oživi, tako je Božji Duh potreban svakom grešniku koji žudi za spasenjem od zla, ali sam nema snage da se oslobodi zla. U knjizi *Put Hristu*, na 20. strani čitamo: »Božji Duh, koji pokreće prirodu, utiče i na čovčja srca. On budi u njima neizrecivu čežnju za nečim što još nemaju. Tu čežnju ne mogu da zadovolje sadržaji ovoga sveta. Ali Božji Duh radi u njima i goni ih da teže za onim što je dobro, što im jedino može osigurati mir i spokojstvo – Hristova milost i radost koje poističu iz svetosti. Spasitelj neprestano deluje na ljude, vidljivim i nevidljivim uticajima, da ih odvрати od prolazne radosti greha ka neizmernom blaženstvu, koje se nalazi samo u Njemu. Svi koji su žedni i pokušavaju da zahvate – vodu iz porušenih bunara ovoga sveta, tek treba da čuju božanski poziv: »Dođite! I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života zabadava.« (Otkrivenje 22,17)

Sredstva Božje milosti u radu sa grešnicima

1. Sveti Duh, kojeg nam je Isus poslao od Oca, radi nevidljivo u ljudskim srcima da odvрати ljude od zla i da ih vrati na put života. Za Njega je Spasitelj rekao da će »svedočiti za mene«. (Jovan 15,26)

2. Ali se Bog isto tako služi i svojom spasenom decom da preko njih posvedoči ljudima da je Bog ljubav i da zove grešnike u spasenje. Isus je rekao: »A kad dođe Utešitelj, kojega ću vam poslati od Oca, Duh istine, on će svedočiti za mene. A i vi ćete svedočiti, jer ste od početka sa mnom.« (Jovan 15,26.27)

3. Duh proropštva kaže u knjizi *Put Hristu*, na 79. strani: »Pravi hrišćani su kao svetionici koji osvetljavaju put prema nebu. Oni treba da obasjavaju svet svetlošću koju dobijaju od Hrista. Njihov život i njihov karakter treba da pomognu svetu da dobije pravi pojam o Hristu i Njegovoj uzvišenj službi.«

4. Poslušajmo i sledeći savet Duha proroštva u knjizi »Svedočanstvo za propovednike« na strani 51: »Krajnji cilj Božje vesti koju je dao svojim slugama sastoji se u tome da u svakom ljudskom stvorenju načini novoga čoveka. Večni život sastoji se u tome da Crkva ljubi svoga Gospoda iznad svega i svoje bližnje kao same sebe. Malo je do sada bilo ljubavi prema Bogu i ljudima. Ova vest je donela bogate blagoslove onima koji su je primili, jer ih je obasjala svetlim zracima Sunca pravde. Plod toga je što je u srcima tih ljudi nikao novi život i nova nada. Takve su duše posmatrale Hrista kao svoga ličnog Spasitelja, posmatrajući Ga preobrazile se u Njegovo obličje.«

Navodimo jedno iskustvo koje najbolje ilustruje rad Svetog Duha u ljudkim srcima: Na granici između Kenije i Tanganike živeo je jedan slepi crnac. Iako je bio neznabožac i slepac koji ništa nije video, ipak u svom srcu žudio je za spasenjem. Jedne noći, u snu, otkrio se Isus toj ojađenoj duši na veoma zanimljiv način: u snu je taj crnac video čoveka koji je pod jednom smokvom govorio ljudima o Bogu koji je stvorio sve ljude, koji voli sve ljude i koji želi da svim ljudima podari videlo i večni život.

Čovek koga je crnac video u snu i koji je govorio ljudima pod smokvom bio je mlad, lep i sjajan. Kad se probudio rekao je to svojim rođacima. Posle nekoliko dana čuo je kako je neki čovek došao u njihovo selo i govorio ljudima o Bogu. Tada ih je slepi crnac upitao da li je taj čovek možda govorio pod smokvom. Kad je doznao da nije govorio pod smokvom, nego pod hrastom, crnac je rekao da to nije vest od Boga. Posle nekoliko dana ponovo su mu ljudi rekli da je u njihovom selu neki drugi čovek govorio Bogu. »A gde je on govorio ljudima?« - upitao je slepi čovek. »Govorio je na otvorenom polju.« - odgovorili su. »Ne, ni to nije onaj koga sam video u snu, i on nije poslat od Boga.«

Posle izvesnog vremena ljudi su slepom crncu rekli da je sada u selu govorio jedan mladi čovek, vrlo lep i da je propovedao pod smokvom. »To je taj kojega je poslao Bog i on će mi pokazati šta je Bog pružio meni. Vodite me tom čoveku!«

Kad je slepi crnac došao do one smokve, gde je bilo mnogo ljudi i žena koji su slušali mladog govornika i kad je čuo šta je propovedao ovaj čovek, rekao je glasno: »Prijatelju, tebe sam video u snu pod ovom smokvom i tebe je Gospod poslao radi mene.« Mladi govornik bio je takođe crnac, ali mlad i lep i govorio je samo iz Biblije. To je bio adventistički propovednik, urođenik iz Tanganjike. Slepi crnac je radosno primio u srce sve što je čuo od propovednika iz Biblije, ubrzo se krstio i danas se raduje u istini i svedoči svima kako mu je Bog u snu otvorio oči da ga upozna. I sam je kasnije postao Hristov svedok i ljudi ga poznaju kao slepog misionara koji otvara oči slepima.

5. »Vi ste moji svedoci, veli Gospod, i sluga moj kojega izabrah... Ja sam, ja sam Gospod, i sem mene neme Spasitelja.« Isaija 43,10.11.

U knjizi *Put Hristu* čitamo na 54. strani sledeće reči:

»Svi koji su iskusili Hristovu milost biće gotovi da podnesu svaku žrtvu da bi drugi, za koje je Hristos pretrpeo smrt dobili udela u ovom nebeskom daru. Oni će sve upotrebiti na to da poprave svet i da poboljšaju život u svetu. Ovakav duh je plod stvarno obraćenog srca. Čim neko upozna Hrista, u njegovom srcu javlja se želja da i dugima javi kakvog je dragocenog prijatelja našao u Hristu.«

Dalje čitamo u istoj knjizi na poslednjoj strani: »Čovek koji je spasen i očišćen od greha, čovek koji posvećuje službi Bogu sve svoje plemenite sposobnosti, od neprocenjive je vrednosti. Zato, kad god se neki čovek na Zemlji obrati Bogu, to uvek izaziva na Nebu, u prisustvu Boga i Njegovih anđela, svetu i veličanstvenu radost koja se izražava u pesmama slavopoja.«

III tromesečje

7. juli 2018.

BOŽJA MISIJA

Ideja o misionstvu začeta je na nebu. Čak pre nego što se greh pojavio na ovom svetu, Trojstvo je osmislilo plan za spasenje ljudi ukoliko sotona uspe da izazove njihov pad. Bog Otac poslaće svog Sina u misiju spasavanja izgubljenih duša.

Emanuilo – S nama Bog. Ta misija će Ga skupo koštati. »Hristos (je) trebalo da preuzme krivicu i sramotu greha – greha koji je toliko mrzak svetom Bogu da će doći do razdvajanja Oca od Sina. Hristos je trebalo da se spusti do dubina poniženja da bi izbavio izgubljeni rod.«¹

Hristos, miljenik neba, napustio je čistotu, mir i radost Raja da bi išao u Božju misiju, na ovaj mračni, grehom ispunjeni svet. Njegova misija bila je jasna – da traži i spasi izgubljene.

Božja misija od početka je ostala nepromenjena i On je vekovima slao misionare da ostvaruju Njegove ciljeve.

Poći u Božju misiju

Sto dvadeset godina Noje je molio stanovnike prepotpog sveta da se pripreme za predstojeći potop (1. Mojsijeva 6,3; 1. Petrova 3,20; 2. Petrova 2,5). I sto dvadeset godina

uporno se držao Božjih obećanja i podnosio podsmeh i porugu od strane istih onih koje je pokušavao da spase.

Bog je poslao Avrama u misiju – da ide u zemlju koju će mu On pokazati i da vrši pobožan uticaj među Hananejcima, ne bi li ih naveo da se pokaju dok ne bude prekasno. Pre njihovog uništenja, Bog im je dao vreme milosti (1. Mojsijeva 12,1-3; 15,15.16).

Josif se, kao tinejdžer, našao u stranoj zemlji protiv svoje volje. Uprkos tome, odlučio je da bude Božji misionar koji će uneti svetlost i čestitost u jedno pagansko domaćinstvo. Ni pod najtežim okolnostima, njegova svetlost nije utrnula – čak ni iza rešetaka egipatske tamnice. Kasnije, tokom godina teške gladi, Bog je upotrebio ovog vernog misionara da bi spasao čitav Egipat, a i šire (1. Mojsijeva 37,25-28; 39,8.9, 21-23; 41,37-41).

Obimna »misionska obuka«

Mojsije je prošao obimnu »misionsku obuku« – prvo u krilu svoje majke, koja se »trudila... da u njegov um usadi strahopoštovanje prema Bogu, ljubav prema istini i pravdi, i iskreno se molila da bude sačuvan od svakog nemoralnog uticaja. Prikazala mu je ludost i grešnost idolopoklonstva, od malih nogu ga je učila da se klanja i moli živom Bogu, koji ga jedini može čuti, koji mu jedini može pomoći u svakoj nevolji.«²

Na faraonovom dvoru, Mojsije je stekao najviše civilno i vojno obrazovanje, što mu je dobro došlo kada je trebalo da izvede iz Egipta ogromno mnoštvo ljudi i da ih vodi kroz pustinju (Dela apostola 7,22). Ali, pre nego što je bio potpuno spreman da obavi to delo, Mojsije je trebalo da prođe i kroz treću fazu misionske obuke – onu koju mu je Bog obezbedio u pustinji.

Elen Vajt piše: »On je još morao da nauči veliku lekciju vere koju su naučili Avram i Jakov – da se ne oslanja na ljudsku snagu i mudrost, već na Božju silu da ispuni svoja obećanja... U školi samoodricanja i nevolja morao je da nauči da bude strpljiv, da obuzda svoje strasti. Pre nego što bude mogao da mudro upravlja, morao je da nauči da sluša«. ³ Tek tada je Mojsije bio spreman da služi kao jedan od Božjih najvećih misionara.

Tražiti i spasavati

Rava, jedna žena iz Jerihona, uspela je da spase čitavu svoju porodicu tako što im je ispričala o svom susretu sa izraelskim špijunima, i svoju veru u Boga podelila sa njima (Isus Navin 2,12-14; 6,17).

Danilo i trojica njegovih drugova poslali su kao misionari u moćno Vavilonsko carstvo. Oni su godinama verno ostvarivali Božju misiju na carskom dvoru. Zahvaljujući njihovom svedočenju, Navuhodonosor je konačno predao svoje srce jedinom pravom Bogu. Njegovo svedočenje možete pročitati u knjizi proroka Danila 4,34-37.

Jedna mlada izraelska devojka služila je kao veran Božji misionar u domaćinstvu svojih sirijskih gospodara, što je na kraju dovelo do toga da Neman, zapovednik carske vojske, izjavi: »Evo sad vidim da nema Boga nigdje na zemlji do u Izrailju« (2. O carevima 5,15).

Čak je i prorok Jona, protiv svoje volje, doprineo spasenju svojih neprijatelja, propovedajući Božju Reč Ninevljanima (Jona 3,4-10).

Božja misija u Novom zavetu

Božja misija u Novom zavetu ista je kao i u Starom – tražiti i spasiti izgubljene.

Isus je, naravno, najveći misionar – On koji »bješe Riječ, i Riječ bješe u Boga, i Bog bješe Riječ... I Riječ postade tijelo i useli se u nas puno blagodati i istine« (Jovan 1,1-14). On je taj koji je Božju misiju ljubavi i milosti otkrio u punini.

Dok je bio na zemlji, Isus je apostolima pružao praktičnu misionarsku obuku. Elen Vajt primećuje: »Dok je Isus služio nepreglednom mnoštvu koje se okupljalo oko Njega, Njegovi učenici bili su prisutni, željni da izvrše Njegov nalog i olakšaju Njegov rad. Pomagali su u raspoređivanju naroda, u dovođenju bolesnika Spasitelju, obezbeđujući udobnost za sve. Pažljivo su tražili zainteresovane slušaoce, objašnjavali im Pismo i na različite načine delovali u njihovu duhovnu korist. Prenosili su ono što su naučili od Isusa i svakoga dana sticali bogata iskustva.«⁴

Kada je Isus poslao apostole dvojicu po dvojicu (a kasnije i »sedamdesetoricu« – videti Luka 10), naložio im je da Božju misiju ostvaruju propovedajući i govoreći »da se približilo Carstvo nebesko« (Matej 10,7). Osim toga, kazao im je: »Bolesne iscjeljujte, gubave čistite, mrtve dižite, đavole izgonite; zabadava ste dobili, zabadava i dajite« (8. stih), podsećajući ih da sila za sve to dolazi odozgo, a ne od njih samih.

Nakon vaskrsenja

Ubrzo nakon Hristovog vaskrsenja, ženama koje su došle na grob dodeljena je vrlo specifična misija: »Idite kažite učenicima Njegovijem i Petru da pred vama otide u Galileju: Tamo ćete Ga vidjeti, kao što vam reče« (Marko 16,7).

Još dvojica Isusovih sledbenika, Kleopa i njegov prijatelj, istog dana su postali misionari. Njihovo srce je »gorelo« u njima dok im je Isus objašnjavao Pisma na putu za Emaus. A onda, ne mogavši da zadrže svoju radost, požurili su u svoju Bogom danu misiju da učenicima kažu da je Hristos ustao (videti Luka 24,13-35).

Neposredno pre svog uznesenja, Hristos je ponovo naložio svojim učenicima: »Idite po svemu svijetu i propovjedite Jevandelje svakome stvorenju... A oni iziđoše i propovijedaše svuda, i Gospod ih potpomaga, i riječ potvrđiva znacima koji su se potom pokazali« (Marko 16,15.20).

Kada razmišljamo o misionarima, uvek se setimo Filipa, koji je bio poslat da jednom zvaničniku sa etiopskog dvora održi biblijski čas i da ga krsti (Dela apostola 8,26-40). Setimo se i Stefana, koji je hrabro svedočio jevrejskom Sinedri-
onu, iako ga je to koštalo života. Ali, dok je umirao mučeničkom smrću, iz njegove krvi ponikao je jedan od najvećih misionara – Savle, koji je kasnije postao poznat kao Pavle (Dela apostola 7,58; 9,1-22). Moramo se setiti i Varnave, Sile, Jovana Marka i Timotija, koji su odigrali važnu ulogu u ostvarivanju Božje misije.

Drugi misionari

U moćnoj knjizi *Velika borba* vidimo kako je Bog tokom čitave istorije uvek imao ljude spremne da ostvaruju Njegovu misiju, čak i po cenu sopstvenog života.

Godine 1874. Crkva adventista sedmog dana je svoje prve zvanične misionare poslala u Bazel u Švajcarskoj – Džona N. Endrjusa, sa njegovo dvoje dece u tinejdžerskim godinama, Meri i Čarlsom. Endrjusova žena, Anđelina, umrla je dve godine pre toga. Nažalost, 1878. godine, Meri je dobila tuberkulozu i umrla. Pet godina kasnije, dok se još nalazio u Evropi, Džon Endrjus takođe je umro od tuberkuloze i sahranjen je u Bazelu.

Od tog vremena hiljade adventista sedmog dana odlazili su u svet kao misionari. Kao Džon i Meri Endrjus, mnogi mladi i oni stariji dali su svoj život radeći verno u Božjoj misiji.

I pored svih poteškoća, Božja misija se nastavljala, tako da je do danas – zahvaljujući, između ostalog, žrtvi mnogih

koji su odgovorili na Božji poziv da pođu u strane zemlje – više od 19 miliona ljudi, u više od 200 zemalja sveta, prihvatilo istinu kakva je u Isusu i pridružilo se ovom Bogom vođenom pokretu.

Božja misija danas

Danas, u ovom svetu sa preko 7 milijardi ljudi, još uvek ima mnogo posla koji treba obaviti da bi se Božja misija uspešno sprovela. Bog poziva svakog od nas da odigra svoju ulogu. Bez obzira na vaše godine, nacionalnost ili pol, Bog vas poziva da budete deo Njegove misije. On vas možda poziva da budete Njegov misionar u svom susedstvu, u školi, na radnom mestu, bilo gde unutar vaše sfere uticaja. Gde god da se nalazite, potrebni ste Mu u Njegovoj misiji traženja i spasavanja izgubljenih.

Svakodnevni kontakti sa drugima predstavljaju najlakši put za svedočenje. Dopustite Svetom Duhu da vas vodi ka pravim ljudima, a zatim smireno i prirodno iznesite svoje svedočanstvo i ohrabrite ih na prikladan način, pod vođstvom Svetog Duha. Svedočenje treba da predstavlja radost i prirodni ishod vašeg odnosa sa Gospodom. Bog će pripremiti put.

Svako treba da bude deo Božje misije! Važno je da u ostvaranju te misije ostanemo u bliskom odnosu sa Gospodom, kroz stalnu molitvu, proučavanje Biblije i Duha proroštva.

Svako je misionar

Nadahnuti reč kaže: »Kada bi svaki član crkve bio živi misionar, evanđelje bi brzo bilo objavljeno u svakoj zemlji, svakom narodu, plemenu i jeziku.«⁵

Isus uskoro dolazi! Uzdignite visoko tu parolu i objavljujte je na praktičan način, ukazujući ljudima iz svog okruženja na Onoga koji nam daje spasenje i koji je obećao da će nas usko-

ro povesti kući. Zajedno radeći, dovršimo svoju Bogom danu misiju u Njegovoj mudrosti i snazi. Božjom blagodaću, kada svako postane misionar, ostvarimo »Totalnu uključenost vernika« da bismo Hristov skori dolazak još više ubrzali!

*Pastor Ted Vilson je predsednik
Crkve adventista sedmog dana.*

Pitanja za razmišljanje

1. Šta članovi vaše lokalne crkve preduzimaju da bi služili kao misionari u okviru svoje društvene zajednice? Ili na nivou celog sveta?
2. Čak i ako ste imali priliku da služite kao misionar u nekoj drugoj zemlji, da li još uvek vidite sebe kao misionara u svom susedstvu i neposrednom društvenom okruženju? Ako vidite sebe u tome, na koji način to ostvarujete?
3. Da li vam je teško da sa drugima govorite o Isusu? Ako jeste, zašto? Možete li nešto preduzeti da bi se to promenilo?

¹ Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijari i proroci*, str. 63 orig.

² Isto, str. 243, 244 orig.

³ Isto, str. 247 orig.

⁴ Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 349 orig.

⁵ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 9, pp. 32, 33.

4. august 2018.

SVI VERNICI U MISIJI

Ova priča se pojavila u vestima pre nekoliko godina. Nažalost, takvi slučajevi su danas postali sasvim uobičajeni. Priča počinje njenim izlaskom iz kuće u 2 sata ujutru da bi kupila cigarete. Nisu to bili neka zdrava žudnja niti plemenito delo – što su Ešli Smit gurnuli u ruke osuđivanog silovatelja i ubice Brajana Nikolsa. On je silom odvuкао natrag u njen stan, vezao je, stavio u kadu i rekao: »Neću te povrediti ako budeš radila ono što ti kažem«.¹

Šta biste vi učinili u takvoj situaciji? Da li biste preklinjali, vrištali, molili se? Ešli Smit je, u tom strašnom trenutku, blagoslovena blagodaću kojoj svi imamo pristup, videla priliku da služi. Prema njenim rečima, ona je razgovarala sa Nikolsom, napravila mu doručak, govorila mu o sebi, saslušala ga. Otkrila mu je sopstvenu potrebu za blagodaću, sopstvenu ranjivost koju je Bog isceljivao – i situacija se potpuno promenila.

Tu je bila žena koja je jedva uspevala da vlada svojom životnom situacijom. Nije bila u stanju da se brine o sopstvenom detetu, i dešavalo joj se da u 2 sata ujutru mora da izađe da kupi cigarete. Tu je bio muškarac koji je želeo da je siluje i ubije. Ali, u tom trenutku, dogodilo se nešto čudesno. Ešli Smit se pridružila Bogu u Njegovom radu, i Nikols se sreo sa Bogom. Uvideo je da i njegov život, iako ispunjen krvlju i patnjom drugih, može da se promeni. Oslobodio je Ešli i nastavio da služi Bogu u zatvoru. To iskustvo preobrazilo je i Ešlin život. Uspela je da odbaci droge koje su upravljale njenim ponašanjem. Shvatila je, u razgovoru sa Nikolsom, da je Bog i nju promenio i dao smisao njenom životu.²

Razgovor koji preobražava

Jednog drugog dana, druga žena, isto tako slomljena, osramoćena, koja je živela u grehu, izašla je iz kuće zbog

neodložne potrebe. Otišavši u podne na Jakovljevi bunar po vodu, nije mogla ni da pretpostavi da će upravo ona, pre nego što se taj dan okonča, postati Božji misionar za ceo svoj grad. Isus, koji je iz Judeje putovao u Galileju preko Samarije, zaustavio se da predahne kod Jakovljeve bunara.

»Dođe žena Samarjanka da zahvati vode; reče joj Isus: Daj Mi da pijem« (Jovan 4,7). Tim jednostavnim zahtevom otpočeo je razgovor koji će preobraziti njen život.

U tom razgovoru Isus je pobudio ženino interesovanje, strpljivo odgovarao na njena pitanja, i ljubazno je suočio sa njenim životnim odlukama. A kada je njeno srce bilo spremno, Mesija joj se otkrio. »Reče joj Isus: Ja sam koji s tobom govorim... A žena ostavi sudove svoje i otide u grad i reče ljudima: Hodite da vidite Čovjeka koji mi kaza sve što sam učinila, da nije to Hristos? Iziđoše, dakle, iz grada i pođoše k Njemu« (Jovan 4,26.28-30).

Čim je pronašla Mesiju, ova Samarjanka je podelila svoje iskustvo sa drugima, potpuno zaboravljajući na svoju neodložnu potrebu. Ljudi su znali za njen grešni život. Mora da su videli promenu u njenom ponašanju, jer je njenog stida i straha nestalo prilikom susreta sa Spasiteljem. I došli su Isusu zahvaljujući njenom svedočenju (Jovan 4,39). Elen Vajt primećuje: »Ova žena predstavlja delovanje prave vere u Hrista. Svaki pravi učenik rađa se za Božje carstvo kao misionar. Onaj koji pije od vode postaje izvor života. Primalac postaje davalac. Hristova milost u duši je kao vrelo u pustinji, koje izvire da osveži sve i učini one koji su blizu smrti željnim da piju vode života.«³

Isus je rekao: »Kao što si Ti Mene poslao u svijet, i Ja njih poslao u svijet« (Jovan 17,18). Bog nas poziva da delimo Njegovu dobru vest sa svima koje srećemo. Pavle je to ovako izrazio: »Ali se ni za što ne brinem, niti marim za svoj život, nego da svršim tečenje svoje s radošću i službu koju primih od Gospoda Isusa: da posvjedočim Jevanđelje blagodatni Bo-

žije« (Dela apostola 20,24). Na kraju krajeva, kaže Pavle, svi smo mi ambasadori – misionari – koji su poslani u misiju da govore o blagodati koju su primili kroz službu pomirenja (2. Korinćanima 5,19).

Poruka pomirenja

Od samog početka, kada je naš veliki Bog – misionar došao da potraži izgubljeno čovečanstvo u Edemskom vrtu, On je doneo poruku pomirenja za ovaj svet. Kroz čitavu istoriju Bog je neprekidno tražio od svog naroda da svaku barijeru – kulturnu, religioznu, društvenu – prevaziđe tom porukom o blagodati. On je za svoje svedoke birao ljude od kojih se najmanje očekivalo – Avrama sklonog laganju, malovernu Saru, Josifa koji je sanjao snove, plašljivu Jestiru, Davida koji je napravio zaveru sa ubistvenom namerom, ljutitog Jakova i Jovana, nevernog Tomu, Petra koji Ga se odrekao, uplakanu Mariju, progonitelja Pavla. Preobraženi porukom o blagodati i pomirenju, oni su preokrenuli ovaj svet radeći za Boga, a priče o njihovom životu nastavljaju da nas nadahnjuju do današnjeg dana.

Bog je sve nas, kao članove svog Tela, pozvao da se pridružimo Njegovoj misiji za ovaj svet. Kakva je privilegija raditi za Boga, činiti nešto od večnog značaja, donositi pomirenje, pripremati ljude za Isusov skori povratak! Takav posao zahteva posvećenje i svesno zalaganje uprkos svemu onome što nam odvraća pažnju, uprkos našoj prezaposlenosti i usredsređenosti na sebe. Ipak, Bogu je potrebno da svi radimo zajedno, jer je svako od nas posebno osposobljen da dosegne upravo one ljude sa kojima se susreće.

Bog je u život Brajana Nikolsa doveo nekog čije je svedočenje bilo naročito podesno da dotakne njegov život. On želi to isto da učini i sa nama, samo ako smo spremni da Mu se stavimo na raspolaganje. Svi možemo da govorimo o poukama koje smo primili iz Isusovog života. Da li ste doživeli

neuspeh, bili ranjeni i nakon toga pronašli utehu i isceljenje u Isusu? Da li Bog deluje u vašem životu? To je poruka koju On želi da vi prenesete drugima. Kakva su vaša interesovanja, koji je vaš poziv, šta je to što posebno volite? U svojoj misiji svetu, Bog želi da upotrebi sve ono što vi predstavljate.

On je svakome od nas dao jedinstveno svedočanstvo, jedinstveno životno iskustvo i jedinstven poziv. Iako možda ne mislimo da imamo bilo šta da podelimo sa drugima, iako nam možda nedostaje obrazovanje, ili nemamo neki istaknut položaj u društvu, svi možemo govoriti drugima šta je Bog učinio za nas. Meni se dopada komentar Elen Vajt u vezi sa pričom o dva opsednuta čoveka (Matej 8,28-34; videti i Marko 5,1-20): »Dva isceljena čoveka koja su bila opsednuta zlim duhovima, bili su prvi misionari koje je Isus poslao da propovedaju jevanđelje u oblasti Dekapolisa. Ovi ljudi slušali su Njegovu reč malo vremena. Do njihovih ušiju nikada nije doprla nijedna propoved sa Njegovih usana. Nisu mogli da poučavaju narod kao što su to mogli učenici, koji su svakog dana bili sa Hristom. Međutim, oni su mogli da kažu ono što su znali; ono što su sami videli, i čuli, i osetili delovanjem Spasiteljeve sile. To je ono što svako, čije je srce taknuto Božjom blagodaću, može da učini. To je svedočenje koje naš Gospod očekuje i zbog čijeg nedostatka ovaj svet gine.«⁴

Bog će u naš život dovesti ljude kojima možemo na najbolji način da služimo. Čak i kada je reč o onima od kojih se ništa dobro ne može očekivati, kao što je Ešli Smit shvatila, Bog nam pruža priliku da im prenesemo Njegovu poruku o blagodati i pomirenju, koju možemo da zanemarimo samo na sopstveni rizik. Na kraju krajeva, Veliki nalog (Matej 28,19.20) nije samo Veliki predlog. Dužnost je i privilegija svakog hrišćanina da se pridruži Bogu u Njegovom radu za ovaj svet. A najbolji način da počnemo s tim jeste da – gde god da se nalazimo, s kim god da se sretnemo – ispričamo

kako je Bog delovao u našem životu. Bog aktivno radi u ovom svetu. Hoćete li Mu se pridružiti u Njegovom poslu?

Pitanja za razmišljanje i razgovor:

1. Zbog čega često osećamo da nemamo šta da kažemo ljudima koji su oko nas?
2. Možete li se setiti i nekih drugih biblijskih priča u kojima je Bog upotrebio neobične glasnike?
3. Kako možemo da se sretnemo sa ljudima kojima je potrebno da čuju naše svedočenje?

Dr Čeril Dos je direktorka Instituta za svetsku misiju pri Generalnoj konferenciji adventista sedmog dana.

¹ *Time*, Mar. 20, 2005.

² Interview with Katie Couric, *Yahoo News*, Sept. 15, 2015.

³ Elen G. Vajt, *Čeznja vekova*, str. 195 orig.

⁴ Elen G. Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 99 orig.

1. septembar 2018.

PREOBRAŽENI U MISIJI

Isusov poziv je poziv u misiju. »Hajdete za Mnom«, kaže On, »i učiniću vas lovcima ljudskijem« (Matej 4,19). Kada je pozivao učenike, Njegov cilj bio je da ih obuči da postanu misionari. Ali, na koji način su ti obični ribari preobražavani u Bogom naimenovane svedoke?

Otkad znam za sebe, svim srcem sam čeznuo da služim Bogu. Ali, dok sam se trudio da provodim vreme s Njim, Bog bi me poveo na neočekivano i često izazovno putovanje, tokom kojeg sam sve više postajao svestan svojih mnogobrojnih slabosti i velike sklonosti ka grehu. Zašto bi Bog iskoristio moju želju za preobražajem karaktera i svedočenjem i dopustio da doživim nešto naizgled sasvim suprotno?

To se dešava zbog sledećeg: Kada nas Isus pozove da Mu se pridružimo u Njegovoj misiji, On nas vodi putem preobraženja. A to putovanje počinje tako što nas On navodi da osetimo koliko nam je zaista potreban.

Tri koraka do preobraženja

Isusovo krštenje ilustruje proces koji se odvija u srži svakog duhovnog preobražaja koji pruža osnovu za naš odgovor na nalog: »Idite... i naučite sve narode« (Matej 28,19). On je krštenjem uveden u službu koja je ovaj svet okrenula naglavačke. Luka beleži šta se dogodilo dok se Isus, nakon svog krštenja, molio: »Otvori se nebo, i siđe na Nj Duh Sveti u tjelesnome obliku kao golub« (Luka 3,21.22). Treba da zapazimo kako tri uzastopna koraka u ovom stihu – smrt, molitva i silazak Svetog Duha – dovode do natprirodnog odobravanja Njegove misije. Analizirajmo ih.

Prvo, smrt grešnog »ja«, ilustrovana Isusovim uranjanjem u vodeni grob. Smrt je uvek početak preobražaja, jer smrt stvara neophodan prostor da bi Bog mogao da se otkrije.

Ipak, treba da imamo na umu da »Isus nije primio krštenje kao priznanje svoje sopstvene krivice. On se poistovetio sa grešnicima, učinivši korak koji mi treba da preduzmemo i izvršivši posao koji mi moramo da uradimo. Njegov život patnji i strpljive istrajnosti posle krštenja takođe je primer za nas.«¹

Isus je opisao smrt kao preduslov za učenje kada je izjavio: »Ko hoće da ide za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka svakog *dana* uzme svoj krst i ide za mnom« (Luka 9,23, Savremeni srpski prevod). Isusov poziv da Ga sledimo noseći svoj krst nije poziv da nosimo neki težak predmet što bi nam samo zagorčalo život. To je poziv da umremo, da zajedno s Pavlom kažemo: »S Hristom se razapeh« (Galatima 2,19). Kao što je i Elen Vajt istakla: »Za svoju snagu moramo se u potpunosti pouzdati u Hrista. Naše 'ja' mora da umre.«²

Mi ne možemo slediti Isusa u životu ukoliko Ga ne sledimo do mesta svakodnevnog umiranja. Naš život nakon toga postaje »živa žrtva« (videti Rimljanima 12,1). Međutim, ja to ne činim ni prirodno ni rado. Zbog toga Isus može da me povede nekim neočekivanim i, ljudski gledano, neprijatnim stazama na kojima stičem dublji osećaj svoje slabosti i grešnosti, što me podstiče da sve što imam i što jesam podredim Njemu.

Drugo, molitva za pripremu: Uviđanje da u meni nema ničeg prirodno dobrog navodi me da padnem na kolena u upućujem goruće molitve da se Bog otkrije kroz mene. Potrebna mi je ta priprema za koju se Isus molio na obali Jordana: »Spasiteljev pogled kao da je prodirao u nebo dok je izlivaio svoju dušu u molitvi. Dobro je znao kako je greh otvrdnuo ljudska srca, i kako će im biti teško da raspoznaju Njegovu misiju i prihvate dar spasenja. On je molio Oca za silu da pobedi njihovo neverovanje, da slomi okove kojima ih je sotona zarobio i za njihovo dobro pobedi rušitelja.«³

Jedino natprirodna sila sa neba može palo ljudsko biće da učini korisnim za Božje kosmičke ciljeve. Ta sila dolazi kao odgovor na usrdnu molitvu. »Svaki radnik u Božjem delu treba da upućuje svoje molitve Bogu za svakodnevno kršćavanje Svetim Duhom.«⁴ A to je upravo ono sledeće što se pojavljuje u našoj ilustraciji, kada je Isus primio Svetog Duha.

Treće, silazak Svetog Duha, ili krštenje Svetim Duhom za misiju: Šta je bio ishod silaska Svetog Duha na Isusa? Zapazite dve misli koje Luka iznosi. Prvo, on piše da Isus, »pun Duha Svetoga vrati se od Jordana, i odvede Ga Duh u pustinju, i četrdeset dana kuša Ga đavo« (Luka 4,1.2). Isus je pobedio sotonu zato što je bio »pun Duha Svetoga«. Druga misao nalazi se u sledećoj priči. Luka objašnjava: »Vrati se Isus u sili duhovnoj u Galileju... I On učaše po zbornicama njihovijem, i svi Ga hvaljahu« (Luka 4,14.15).

Zatim Isus u sinagogi objašnjava svoje krštenje Duhom: »Duh je Gospodnji na Meni: zato Me pomaza da javim Jevandjelje siromasima; posla Me da iscijelim skrušene u srcu; da propovjedim zarobljenima da će se otpustiti, i slijepima da će progledati; da otpustim sužnje; i da propovjedam prijatnu godinu Gospodnju« (Luka 4,18.19). Krštenje Svetim Duhom osposobilo je Isusa da pobjedi sotonu i objavi evanđelje sa božanskom silom.

Tako i mi treba da budemo kršteni Svetim Duhom. Matej, Marko i Luka izveštavaju o tome da je Jovan Krstitelj kazao za Isusa: »On će vas krstiti Duhom Svetijem« (Luka 3,16; Matej 3,11; Marko 1,8). I o tome kako Ga je Jovan Krstitelj predstavio: »Na koga vidiš da silazi Duh i ostaje na Njemu to je Onaj koji će krstiti Duhom Svetijem« (Jovan 1,33).

Jedino božanskom silom

Kao učenik koji je pozvan da bude misionar, ja u potpunosti zavisim od krštenja Svetim Duhom. Istina, Bog mi je davao dodatnu snagu tokom čitavog života. Već 20 godina moje srce doslovno zavisi od spoljašnjeg izvora sile – od pejsmejкера – jer samo po sebi nema dovoljno snage. Nažalost, čak i kao pastor, primećujem da značajno vreme obavljam Božji posao u sopstvenoj sili pre nego što primetim da nešto nije u redu. Ono što je za mene istinito u fizičkom pogledu, istinito je za sve nas u duhovnom. Ne možemo postati preobraženi učenici, pa prema tome, ne možemo u pravom smislu biti svedoci Božjeg karaktera niti Njegovih namera bez božanske sile koja dolazi izvan nas.

Ali, kao što nas Bog vodi na putovanje i pri tom pokazuje da bez Njega ne možemo činiti ništa (Jovan 15,5), učeći nas da svakodnevno umiremo svojim sopstvenim planovima i produbljujući našu želju za Njim da bi nas osposobio za misiju, tako će nas Isus svakog dana krstiti Svetim Duhom. Tada ćemo biti u stanju da pođemo u svoje susedstvo sa si-

lom koja će zbuniti sotonu i preobraziti život nebrojenog mnoštva.

Pitanja za razmišljanje:

1. U čemu je razlika između poziva koji je bio upućen apostolima i onog koji je upućen nama danas?
2. Šta je »krštenje ognjem«?
3. Da li je Bog i vas vodio kroz ova tri koraka o kojima smo danas čitali? Na koji način?

Gavin Entoni radi kao pastor u Dablinu, u Irskoj.

1. Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 111 orig.
2. Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 219.
3. Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 111, 112 orig.
4. Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 50 orig.

IV tromesečje

6. oktobar 2018.

MISIONIRANJE S LJUBAVLJU – HRISTOV METOD

Pet koraka do uspešnog svedočenja

Godine 1901. u Njujorku je donet zakon o izgradnji stambenih objekata u siromašnim gradskim četvrtima, koji je trebalo da obezbedi da te građevine budu sigurnije i zdravije za život. Njujorška berza je doživela svoj prvi krah. Grad se skoro istopio pod najstrašnijim talasom vrućina u istoriji. I upravo te godine, adventistički pionir Stefan Haskel, 68 godina star, i njegova žena, Heti, došli su u Njujork kao misionari.

Haskelovi koji su čitav život proveli u pretežno ruralnim sredinama, odjednom su se obreli u srcu gusto naseljenog grada Njujorka, u trošnoj zgradi samo nekoliko blokova udaljenoj od Central parka. Haskel je delovao prosto uplašeno da će se oni izgubiti u toj gomili. »Ne dozvolite da naša braća zaborave da se mole za nas«, pisao je. »Ne zaboravite adresu. To je Zapadna 57. ulica, broj 400, Njujork Siti.«¹

Haskel se čudio urbanoj džungli koju su on i njegova supruga sada nazivali svojim domom. »U našoj zgradi žive pedeset tri porodice«, pisao je. »Zgrada ima sedam spratova, a

dva lifta rade danonočno.« Haskelovi bi se verovatno osećali mnogo prijatnije na nekom imaju od jednog ili dva jutra u Novoj Engleskoj, ali su poslušali savet Elen Vajt o tome da Hristovi sledbenici, umesto da samo propovedaju izdaleka, treba da Ga slede u Njegovoj službi davanja ličnog primera – živeći i propovedajući *unutar* zajednice. »Upravo preko društvenih veza, hrišćanstvo dolazi u dodir sa svetom«,³ pisala je ona. »Našiiskusni radnici trebalo bi da se trude da budu tamo gde će doći u neposredan dodir sa onima kojima je potrebna pomoć.«⁴

To je, naravno, bio metod koji je i sam Isus koristio kako bi došao do ljudi. A strateški plan Crkve adventista sedmog dana pod nazivom »Dosegnimo svet« jasno prepoznaje Hristov metod službe kao uzor za misiju crkve. U svom klasičnom sižeu tog metoda, Elen Vajt govori o mešanju sa ljudima kao prvoj od pet vitalnih mera. Ona kaže:

1. »Spasitelj se pridružio ljudima kao Onaj koji im želi dobro.«

2. »On je pokazivao saosećanje prema ljudima...«

3. »...Služio u njihovim potrebama...«

4. »...I pridobio njihovo poverenje.«

5. »Tada ih je pozvao: 'Hajdete za mnom'.«⁵

Spasitelj se mešao sa ljudima

Isus se nije zadovoljio time da ostane na nebu, odvojen od čovečanstva, šaljući spasenje pomoću daljinskog upravljača. Kao što Jovan kaže: »Riječ (*Logos*) postade tijelo i useli se u nas« (Jovan 1,14). Reč *logos* ima bogatu istoriju u grčkoj i jevrejskoj tradiciji. Za Grke, to je bio filozofski pojam, objedinjujući princip u svemiru koji sve drži u ravnoteži, u određenom redu i simetriji. U jevrejskoj misli, *Logos* (na jevrejskom: *Davar*) odnosi se na izraz Boga, Njegovo delovanje i govor.

Dakle, Jovan ovde poseže za jednom izuzetno bogatom, višeznačnom reči da bi opisao Isusa. Čitalac koji potiče iz grčke kulture zamislio bi jedan apstraktan kosmički princip koji se transformisao u osobu. Jevrejin bi zamislio Boga koji se na neki način otkrio u vidljivom ljudskom obliku. Na istinu o Bogu, utelovljenje je doslovno navuklo kosti i meso.

Kada je došao na zemlju, Isus nije uspostavio zvanično sedište u nekom istaknutom delu grada i očekivao da Mu ljudi priđu, već je On prilazio ljudima. Jovan kaže da se Isus »uselio« među nas. Grčka reč *skenoō* znači »podići šator« ili »živeti u šatoru« (videti Jovan 1,14). *Logos* je »podigao svoj šator« među nama. On je pio istu vodu, jeo istu hranu, proliavao ljudske suze.

Isus je govorio u sinagogama, ali se češće susretao sa grešnim ženama kod seoskog bunara, zapažao ubirače poreza na drvetu, lečio slepe kraj prašnjavih puteva. Isus nam se približio u svojoj holističkoj službi poučavanja, propovedanja i isceljivanja (Matej 9,35). U 8. i 9. poglavlju Evanđelja po Mateju, vidimo da se Isus kreće među Jevrejima i paganima, muškarcima i ženama, starima i mladima. Vidimo kako ljudi fizički dodiruju Isusa (Matej 9,20), i kako Isus dodiruje njih (Matej 8,3.15; 9,25.29). On se, u stvari, toliko mešao sa »grešnicima« da su Ga religiozni poglavari zbog toga kritikovali (Matej 8,10-13).

Hrišćanstvo se suviše često potiskuje u katedrale i teološke škole, i svodi na kreda i izjave. Ali njegovo pravo mesto je na ulicama, na radnim mestima, u domovima, i u našem životu. Hristov metod nas poučava da naša misija mora biti više od nastojanja da, kao duhovni magnet, privučemo ljude u crkvene zgrade. Naravno da naše crkve treba da budu privlačne i otvorene za ljude, sa propovedima i programima koji zaokupljaju pažnju. Ali glavna uloga crkve je da nadahnjuje, obučava i šalje članove iz njihovih crkvenih klupa natrag u društvenu zajednicu. Istina oživljava kada postane telo koje

dotiče život muškaraca i žena, dečaka i devojčica. Doktrine jesu od presudnog značaja, ali mi moramo pokazati kako se one ispoljavaju u našem životu.

On je saosećao i zadovoljavao potrebe

Kada sledimo Isusov primer u druženju i susretima sa ljudima, pokazujemo zanimanje za njihove potrebe, njihove interese i porodice. Kao što Elen Vajt kaže, mi »pokazujemo saosećanje«. To opisuje Isusov stav, perspektivu iz koje je On upravljao svojom misijom: »A gledajući ljude sažali Mu se« (Matej 9,36). Ako hoćemo da naša misija danas bude uspešna, ona se mora zasnivati na istoj platformi ljubavi i saosećanja.

Isus se nije kretao među ljudima kao neki trgovac koji pokušava da unovči svoje ideje, niti kao neko ko vrbuje ljude za svoju političku stranku. On je došao kao živi *Logos* da bi pokazao saosećanje i ljubav, da bi služio potrebama svoje dece, da bi otkrio istinu o Bogu. Motivacija za misiju je zaista toliko važna. Kao što to apostol Pavle kaže, Hristova ljubav je to što »nagoni nas« (2. Korinćanima 5,14). Bilo da služimo potrebama ljudi kroz zdravstvenu negu, obrazovanje, humanitarni rad – ili jednostavno pravimo društvo nekome ko je usamljen – Hristova ljubav je ta koja nas motiviše.

On je zadobijao poverenje

Kada sledimo Hristov primer službe – druženje, pokazivanje saosećanja i služenje potrebama – mi prirodno zadobijamo poverenje ljudi. Naše prijateljstvo, staranje i zainteresovanost vode ka poverenju. A upravo u kontekstu poverenja ljudi se otvaraju i postaju spremni da nam se pridruže na duhovnom nivou. To nije neka vrsta veštačke strukture koju stavljamo povrh svega. To prirodno proističe iz ostalih dimenzija Hristovog metoda. Ipak, to se ne odvija baš sasvim samo po sebi. Potrebno je da se molimo za vođstvo Svetog

Duha u onom završnom i presudnom koraku – vođenju ljudi ka Isusu. Moramo tražiti da se vrata otvore i za taj korak i biti spremni da primetimo kada se to dogodi.

Crkva adventista sedmog dana nije pozvana da postane samo još jedna društvena dobrotvorna agencija, koliko god da su takve agencije važne. Duhovni okvir i motivacija za našu službu mora da se nalazi u osnovi i da predstavlja poruku svega što radimo – svake činije supe koju delimo, svakog seminara o savladavanju stresa koji održavamo, svakog obroka u vegetarijanskom restoranu koji služimo. Naravno da je pogrešno i pomisliti da neko mora da prihvati našu poruku pre nego što mu pružimo fizičku pomoć. U svom društveno-korisnom radu treba da pokazujemo bezuslovno saosećanje. Ali to ne znači da humanitarni rad treba da odvojimo od hrišćanskog svedočenja.

On je pozivao ljude da Ga slede

Adventisti sedmog dana godinama su snažno naglašavali poslednji korak u pozivanju ljudi da slede Isusa. Mi smo održali milione seminara i javnih evanđeoskih sastanaka, objavili milijarde stranica »literature koja sadrži istinu«. Ali koliko vremena posvećujemo ostalim koracima? Preskočiti bilo koji korak u Hristovom metodu znači napraviti kratak spoj u Njegovoj holističkoj službi. A kratak spoj dovodi do gubitka energije.

Početakom dvadesetog veka Elen Vajt je pohvalila rad jedne mlade adventističke crkve iz San Franciska zato što je sledila Hristov metod službe. Ona ju je nazvala »košnicom«. Članovi crkve su posećivali »bolesne i siromašne«, pronalazili domove za siročad i posao za nezaposlene. Posećivali su ljude od kuće do kuće, održavali predavanja o zdravom načinu života i delili literaturu. Osnovani su školu za decu iz jedne ulice u centru grada, vodili zdravstvenu misiju i »dom za radnike«.

Na trgu, odmah pored gradske većnice, imali su ambulantu za pružanje zdravstvenih usluga i prodavnicu zdrave hrane. Takođe u samom centru grada jedan vegetarijanski kafe služio je zdravu hranu šest dana sedmično. U luci San Franciska, adventisti su propovedali mornarima. A u slučaju da to nije bilo dovoljno, održavali su javna okupljanja u gradskim dvoranama.⁶ I za nas danas, posle više od 100 godina, njihov rad predstavlja sjajan primer crkve koja je, motivisana ljubavlju, radila kao što je Hristos radio.

Primeniti Hristov metod u praksi

Nije uvek lako primeniti Hristov metod. Danas, klikom na dugme daljinskog upravljača, automobili nestaju u garažama u predgrađu. Stanovnici urbanih sredina zaključavaju se u svojim stanovima i jedva viđaju svoje susede. Dugačak radni dan ostavlja malo vremena za druženje. Ali, Hristov metod nije neki pojedinačan događaj za koji moramo odvojiti vreme, već pravac u kome moramo okrenuti čitav svoj život. To znači upotrebiti ono što već radimo i to preoblikovati dajući mu pravu svrhu.

Važno je provoditi vreme sa ljudima koji nisu adventisti. Da li idete u šetnju svake večeri? Odlično. Sada pozovite nekog nehrišćanina da pođe sa vama, ili što je još bolje, učlanite se u klub šetača u svojoj zajednici. Ima mnoštvo grupa kojima se možemo pridružiti: baštovana, skupljača markica, klubova čitalaca, itd. Možemo se isto tako pridružiti drugima u društveno-korisnom radu.

Da li ručate svakog dana? Sjajno! Nađite priliku da ručate sa prijateljima i poznanicima koji nisu adventisti. U kultu-rama u kojima je to prihvatljivo, najbolje mesto za to je naš dom. Ali, i picerija ili restoran su u redu. Ono što je važno jeste da se najbolje društvene veze uspostavljaju upravo dok delimo hranu.

Ne možemo služiti tuđim potrebama ako ne znamo koje su to potrebe. To znači da treba da se upoznamo sa svojim susedima i društvenom zajednicom. To znači provoditi vreme u druženju, slušanju, posmatranju i učenju.

Elen Vajt nas savetuje da je Hristov metod jedini metod koji će doneti »pravi uspeh«. Zapravo: »Kada bi manje vremena bilo posvećeno propovedanju, a više ličnoj službi, ostvaren bi bio veći uspeh... Praćen silom vere, silom molitve, silom Božje ljubavi, ovaj posao neće biti i ne može biti bez ploda.«⁷ Stefan i Heti Haskel su to znali i primenili u praksi. Crkva »košnica« iz San Franciska je to znala i primenila u praksi.

Hoćemo li i mi to spoznati i primeniti u praksi?

Gari Kraus služi kao sekretar saradnik i direktor Adventističke misije Crkve adventista sedmog dana.

Pitanja za razmišljanje

1. Zašto bi iko pozeleo da postane misionar sa svojih 68 godina?
2. Kako stidljive osobe mogu da zadobiju poverenje nepoznatih ljudi?
3. Koji od pet koraka navedenih u ovom članku smatrate najvažnijim?

¹ Stephen Haskell, in *Advent Review and Sabbath Herald*, July 9, 1901, p. 14.

² Stephen Haskell, «The Bible Training School in New York City», *Advent Review and Sabbath Herald*, Nov. 12, 1901, p. 11.

³ Elen G. Vajt, *Evandeoski radnici*, str. 480 orig.

⁴ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 76.

⁵ Elen G. Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 143 orig.

⁶ Ellen G. White, «Notes of Travel—No. 3: The Judgments of God on Our Cities», *Advent Review and Sabbath Herald*, July 5, 1906, p. 8.

⁷ Elen G. Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 143, 144 orig.

3. novembar 2006.

MISIONIRANJE SA RAZUMEVANJEM I SAOSEĆANJEM

»Oprostite, gospodine, da li ste spaseni«, začuo sam pitanje dok sam žurio do prodavnice. Osvrnuvši se, suočio sam se sa ozbiljnim licem jednog mladića u ranim 20-im godina-ma.

»Molim«, pitao sam još uvek nesiguran da sam ga dobro čuo.

»Da li ste oprani u Jagnjetovoj krvi«, glasilo je sledeće pitanje. Pre nego što sam uspeo potvrdno da odgovorim, ovaj nadobudni evanđelista izneo mi je svoj dvominutni siže evanđelja, pun teološkog žargona. Konačno sam nekako uspeo da ga ubedim da ja već jesam hrišćanin.

Dok sam obavljao svoju kupovinu, razmišljao sam o tom susretu. Divio sam se odvažnosti i hrabrosti tog mladića koji kao da se nimalo nije plašio odbijanja ili neodobravanja, ali sam se i pored toga osetio pomalo uznemireno, čak i tužno. Zapitao sam se koliko ljudi će osetiti odbojnost prema poruci upravo zbog njegovog pristupa. Ko bi, osim novorođenih hrišćana, uopšte mogao da zna šta znači biti »opran u Jagnjetovoj krvi«? Nažalost, koliko god revnosti da je ovaj mladić posedovao, u istoj meri mu je nedostajala sposobnost da razume one koji su ga slušali. Bojim se da bi način komunikacije koji je on odabrao, iako možda uspeva da dopre do izvesnog broja ljudi, ipak mogao da zbuni, pa čak i da odvra-ti veliku većinu potencijalnih obraćenika.

Govoriti istim jezikom

Dok se trudimo da ispunimo svoju misiju i objavimo Božju poslednju poruku milosti ovom svetu, za nas je naj-prirodnije da to pokušamo da činimo iz sopstvene prespek-

tive – iz perspektive *naših* ličnih iskustava, *naših* ličnih potreba i onoga što se *nama* dopada ili ne dopada. Međutim, ako nismo u stanju da razumemo one koje pokušavamo da dosegnemo i da iz te perspektive komuniciramo sa njima, naša poruka će im biti potpuno strana. Moramo nastojati da razumemo *njihova* lična iskustva, *njihove* lične potrebe, šta *oni* vole, a šta ne vole. Dakle, moramo se truditi da im prenesemo poruku na način koji oni mogu da shvate.

Takav pristup najbolje se može sažeti rečima apostola Pavla: »Jevrejima sam bio kao Jevrejin... Onima koji su pod zakonom bio sam kao pod zakonom... Onima koji su bez zakona bio sam kao bez zakona... Svima sam bio sve, da kakogod spasem koga« (1. Korinćanima 9,20-22).

Pavle se najpre trudio da razume one kojima je namera-
vao da govori – Jevreje, one koji su »pod zakonom«, one koji ne poznaju zakon, i »sve ljude«. Zatim se trudio da komunicira iz perspektive tih grupa. Isusov primer nas vodi čak i korak dalje. Za razliku od Pavla koji u ovom tekstu prepoznaje različite grupe ljudi, Isus je isti metod primenjivao na pojedince.

Gospod želi da Njegova reč o blagodati bude razjašnjena svakoj duši. To se, u velikoj meri, mora ostvariti ličnim radom. To je bio Hristov metod. Njegov rad se sastojao uglavnom od ličnih razgovora. On je pokazivao veliko uvažavanje čak i prema publici koja se sastojala od samo jedne duše.

Daleko od mnoštva, Isus se trudio da razume jednu Sirofeničanku (Marko 7,24-30), jednog fariseja (Luka 11,37-44), jednog ubirača poreza (Luka 19,1-10), jednog paralizovanog čoveka (Jovan 5,1-15), i jednu preljubnicu (Jovan 8,1-11), između ostalih. A onda, pošto ih je razumeo, razgovarao je sa njima uzimajući u obzir njihovu ličnu perspektivu.

Ako hoćemo da imamo uspeha u svojoj misiji, moramo slediti taj metod. Moramo se prvo potruditi da razume-

mo nekog člana svoje porodice, suseda, kolegu, prijatelja, neprijatelja, i »sve ljude« pojedinačno. A onda se moramo potruditi da im prenesemo poruku poštujući njihovu ličnu perspektivu. Iako ne možemo nikad u potpunosti razumeti tuđu perspektivu, ipak možemo ostvariti značajan napredak ka tom cilju koristeći sledećih nekoliko pitanja: Šta je to što oni najviše vole ili mrze? Koja su životna iskustva iz prošlosti ili sadašnjosti izvršila najjači uticaj na njih? Koje su njihove najznačajnije potrebe? Nakon što se strpljivo potrudimo da dobijemo odgovore na ta pitanja, moramo strpljivo raditi na tome da uočimo dodirne tačke između tih odgovora i naše poruke. Ulaganjem takvih napora bićemo bolje osposobljeni da ispunimo svoju misiju sa razumevanjem i saosećanjem kakve je Isus pokazivao.

Uspeh na Isusov način

Biblija pruža mnoge primere takvog pristupa. U 2. Samuelovoj 12, Natan je poslat kod Davida sa jednom porukom. Kako je on uspeo tom moćnom caru da dočara koliko je zaista strašan njegov greh? Natan je iskoristio to što je znao odgovor na naše prvo pitanje. Bilo mu je poznato da je David, nekadašnji pastir, voleo svoje ovce. Znao je isto tako i da Davida, autora 12. Psalma, veoma pogađa »stradanje nevoljnih« (5. stih). Uviđajući povezanost između tih osobina i svoje poruke, Natan je bio u stanju da je uspešno prenese.

Još jedan primer takvog pristupa je Isusov susret sa ženom Samarjankom (Jovan 4). Ona Ga je kasnije opisala kao čoveka »koji mi kaza sve što sam učinila« (Jovan 4,29). Tvrdila je, na osnovu toga, da je On Mesija (videti takođe i 39. stih). Naravno, Isus joj nije doslovno rekao *sve* što je ikada uradila, već je prepoznao njena *najznačajnija životna iskustva* – nje ne prethodne neuspele brakove i sadašnju nezakonitu vezu. Zatim je to povezao sa porukom o svom mesijanstvu time

što se ljubazno i s poštovanjem odnosio prema njoj iako su Mu bila poznata ta njena iskustva.

Isus joj je dokazao da čita njene životne tajne, pa ipak, ona Ga je doživljavala kao prijatelja koji saoseća sa njom i koji je voli. Iako je i sama Njegova čistota osuđivala njen greh, On nije izgovarao reči osude, već joj je govorio o svojoj blagodati koja je mogla da obnovi njenu dušu. Počela je da dobija osvedočenje o Njegovom karakteru, tako da se u njenom umu javilo pitanje: Nije li to taj dugoočekivani Mesija?

Konačno, još jedan primer ovakvog pristupa pronalazimo u Isusovom razgovoru sa Nikodimom (Jovan 3). Isus je uvideo da Nikodimova najznačajnija potreba nije bila da dobije odgovor na popularne prigovore o Isusovom mesijanstvu (videti Jovan 7,50-52). Niti je to bio neki novi prikaz evanđelja, koji bi više godio njegovom visokoobrazovanom, religioznom umu. Iako je Nikodim možda upravo to želeo, njegova najvažnija potreba bila je ista ona koju su imali i neobrazovani ribari i prostitutke nezainteresovane za religiju. On je trebalo da prepozna svoju potrebu za kompletnom reformom uma, ciljeva i motiva – svoju potrebu da bude novo rođen (Jovan 3,7).

Ljubav nas »nagoni«

To nam pruža uvid u lekciju od neprocenjivog značaja. Angažovanje u misiji sa razumevanjem i saosećanjem ne znači da ljudima govorimo ono što im prija da čuju, i na način na koji bi želeli da čuju. Umesto toga treba da nastojimo, kao Isus, da im kažemo ono što je njihovoj duši potrebno da čuje, na način na koji oni to mogu najbolje da razumeju.

Šta je ono što ih najsnažnije privlači ili odbija? Koja životna iskustva iz prošlosti i sadašnjosti imaju najveći uticaj na njih? Koje su njihove najbitnije potrebe? Komunikacija u kontekstu ovih pitanja *osposobljava* nas da se angažujemo u misiji sa razumevanjem i saosećanjem. Ali šta je ono što

nas *motivise* da to činimo? Prema Pavlovim rečima: »Ljubav Božja nagoni nas« (2. Korinćanima 5,14).

Dok razmišljamo o nežnoj ljubavi koju Isus strpljivo pruža svakome od nas pojedinačno, naša želja da istu takvu ljubav pružimo drugima prirodno će rasti. Dok razmišljamo o mnogim načinima na koje se Isus trudi da komunicira sa nama preko onoga što *nas* najviše privlači ili odbija, preko *naših* najuticajnijih životnih iskustava i *naših* najznačajnijih potreba, naša želja da komuniciramo sa drugima iz njihove lične perspektive prirodno će rasti. Dok se žarko molimo Bogu za obećano izlivanje Njegove ljubavi u naše srce delovanjem Duha Svetog (Rimljanima 5,5), primaćemo sve više i više te ljubavi koja nas *motivise* da delujemo u tom pravcu. Neka bi Bog učinio da blagodaću Njegovom možemo da objavljujemo večnu istinu na način koji je relevantan za naše prijatelje i susede.

*Ejn Njudžent radi kao programer
pri Generalnoj konferenciji adventista sedmog dana.*

Pitanja za razmišljanje i razgovor

1. Šta vas najviše plaši kada je reč o svedočenju onima sa kojima imate malo toga zajedničkog?
2. Da li ste u prijateljskim odnosima sa nekim s kim imate malo religijskih ili kulturnih sličnosti? Opišite ukratko to prijateljstvo.
3. Kako ćete znati kada je prikladno »preći na viši nivo« u vašim pokušajima da drugima govorite o Hristu?

1. decembar 2018.

SPASEN DA SLUŽI

Čitaj iz Biblije: Mark 5,1-8.18.19.

Upravo je osvanulo jutro nad Galilejskim jezerom, kad je Isus sa svojim učenicima, posle burne noći provedene na pučini, stigao na obalu. Svetlost Sunca, koje tek što je izašlo, padala je na površinu vode i zemlju kao blagosloveni pozdrav mira. Međutim, čim su stupili na obalu Hristos i Njegovi učenici su ugledali prizor koji je bio grozniji od strašne bure koju su preživeli prethodne noći. Iz nekog od svojih skrovišta među grobovima, dva besomučnika nasrnuše na njih tako jezivo da je izgledalo kao da će rastrgnuti na komade svakoga koga susretnu. Na njima su visili ostaci lanaca koje su raskinuli bežeći iz zatvora. Telo im je bilo unakaženo i krvavo, oči su im sevale ispod duge i razbarušene kose. Izgledalo je da je u njima ljudski lik bio potpuno izbrisan. Više su podsećali na divlje zveri nego na ljude.

Prestravljeni učenici i njihovi pratioci ugledavši ih, počeli su da beže, ali čim su primetili da Isus nije sa njima okrenuše se natrag da vide šta će On da uradi. A On je mirno stajao tamo gde su Ga ostavili. On, koji je ne jednom stišavao besrazjarene oluje, koji se već toliko puta sukobio sa sotonom i svaki put ga potpuno savladao, nije uzmicao ni pred ovim demonima useljenim u ove nesrećnike. Kada se pomenu ta dvojica, bacajući penu i škripeći zubima približiše, Isus podiže ruku koja je utišavala razbesnele talase mora, i ljudi zaposednuti demonima nisu bili u stanju da Mu se približe. Oni su stajali pred Njim besneći potpuno nemoćni.

Sa božanskim autoritetom Hristos naredi nečistim duhovima da izađu iz njih. Nesrećnici odmah shvatiše da je bližu Onaj koji može da ih oslobodi od strašnih demona što ih muče. Oni padoše k nogama Isusovim da Ga preklinju

za milosti, ali kad otvoriše svoja usta, kroz njih progovoriše demoni, vičući: »Što je tebi do nas, Isuse, Sine Božji? Zar si došao amo pre vremena da mučiš nas?« (Matej 8,29)

Zli duhovi bili su primorani da napuste svoje žrtve. Sa ovom dvojicom, do pre svega nekoliko trenutaka toliko nesrećnim ljudima, zbila se čudesna promena. Razum im se prosvetli, oči zablistашe inteligencijom. Lice koje je tako dugo bilo demonski izobličeno odjednom će postati blago, do malo pre okrvavljene ruke smiriše se i ljudi podigoše svoj glas da hvale i slave Boga.

Međutim, demoni izagnani iz svog dotadašnjeg prebivališta u ovim ljudima, otidoše u svinje i sve ih sjuriše u propast. Vlasnici potopljenih svinja požuriše da razglase nastale novosti, i celokupno stanovništvo se sjati i iziđe da vidi Isusa. Dvojica ljudi, donedavno zaposednuti demonima, koji su zadavali strah celoj okolini, sada su pristojno odeveni i potpuno pametni mirno sedeli kraj Isusovih nogu slušajući Njegove reči i slaveći ime Onoga koji ih je iscelio. Ali ljudi koji su videli ovaj čudesni prizor nisu se obradovali. Njima se činilo da je uništenje svinja za njih bilo od većeg značaja, nego oslobođenje ove dvojice ljudi iz sotonskog ropstva. U tom strahu oni se sakupiše oko Isusa i moljahu Ga da ode iz njihovog kraja. On to i učini, ušavši u lađu pređe na suprotnu obalu.

Koliko se za razliku od ovoga bila drugačija osećanja dvojice isceljenih! Oni su želeli da stalno ostanu uz svog osloboditelja. U Njegovoj prisutnosti osećali su se sigurnima od demona koji su im toliko zagorčavali život i upropastili im najlepše godine. I kad je Isus već ušao u lađu, oni se nisu mogli odvojiti od Njega, kleknuvši kraj Njegovih nogu i moleći Ga da stanu kod Njega, da bi mogli slušati Njegove reči. Ali Isus im naredi da idu kući i da pričaju kako im je velike stvari učinio Gospod.

Delo koje je trebalo da oni izvrše bilo je da idu u svoj neznabožački zavičaj i da pričaju o blagoslovima koje su primili od Isusa. Za njih je bila velika žrtva da se odvoje od Spasitelja. Očekivale su ih velike teškoće u ponovnom uspostavljanju kontakta sa svojim neznabožačkim zemljacima. I njihova dugotrajna izolovanost iz ljudskog društva izgledalo je da ih je učinila nesposobnima za ovo delo, ali čim im je Isus razjasnio šta je njihova dužnost, bili su spremni da Ga poslušaju.

Međutim, oni o Isusu nisu pričali samo članovima svojih porodica i susedima nego su prošli kroz ceo Dekapolis objavljujući svuda Njegovu spasonosnu moć i opisujući način na koji ih je oslobodio od sile demona.

Iako Gergesinci nisu primili Isusa, On ih nije prepustio tami koju su sami izabrali. Kad su tražili da ode iz njihovog kraja oni nisu slušali Njegove reči, i nisu bili svesni toga što su u stvari odbacili. Zato im je poslao svetlost po onima čije svedočanstvo neće moći da ne slušaju.

Uništivši svinje sotona je imao nameru da narod odvrati od Spasitelja, te da spreči propovedanje jevanđelja u toj oblasti. Međutim, upravo ovaj događaj je, više nego bilo šta drugo, uzbudio okolinu gergesinsku i pažnju njenih stanovnika usmerio na Hrista. Ipak je Spasitelj lično otišao iz tog kraja, ljudi koje je On iscelio ostali su kao svedoci Njegove sile. Oni koji su bili medijumi (posrednici) kneza tame, sada su postali kanali svetlosti, vesnici Božjeg Sina. Kad je Isus ponovo navratio u Dekapolis, narod se masovno okupljao oko Njega i za tri dana hiljade njih iz cele okoline čulo je poruku spasenja.

Ova dvojica oslobođenih od demonske sile bili su prvi misionari koje je Hristos poslao da propovedaju jevanđelje u oblasti Dekapolisa. Ti su ljudi slušali Njegove reči samo nekoliko časova. Do njihovog uha nikada nije doprla nijedna Njegova propoved. Oni nisu bili u stanju da poučavaju narod kao što su to mogli da čine učenici koji su po čitave dane bili sa Hristom. Ali su o Spasiteljevoj sili mogli da govore

ono što su znali, što su sami videli, čuli i lično osetili. Ovo može da učini svako čije je srce ganuto Božjom milošću. To je svedočanstvo koje naš Gospod zahteva i upravo zbog toga što se takva svedočansva ne upućuju svet propada.

Evandjelje ne treba iznositi kao mrtvu teoriju, nego kao živu silu koja menja život. Bog želi da Njegove sluge posvedoče činjenicu da ljudi zahvaljujući Njegovoj milosti mogu izgraditi karakter sličan Hristovom i da se mogu radovati u sigurnosti Njegove velike ljubavi. On želi da mi svedočimo o činjenici da On ne može biti zadovoljan sve dok svi koji prihvataju spasenje ne budu ponovo sigurni i svesni svoje svete prednosti kao Njegovi sinovi i kćeri.

Čak i one koji su Ga svojim postupcima najviše vređali On rado prihvata. Kad se pokaju On im daje svoga Svetog Duha i šalje ih u društvo nevernika da objavljuje Njegovu milost. Ljudi koji su bili toliko uniženi da su predstavljali sotonino oruđe, Hristovom silom još uvek mogu da se preobrate u vesnike pravde, i da, poslati budući, propovedaju kako im je velike stvari učinio Gospod i kako im se smilovao.

Spasitelj je dao svoj dragoceni život da osnuje zajednicu koja će biti u stanju da služi napaćenima, žalosnima i onima koji se kušaju. Jedna grupa vernika može da bude siromašna, neobrazovana i nepoznata, ali ipak pomoću Hristovom može u Zajednici, u domaćoj misiji pa čak i u stranim zemljama, da učini delo čiji će rezultati biti dalekosežni kao večnost.

E. G. V.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Vlado Havran
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2017.
Za internu upotrebu